

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Petru Moraru, Nadejda

Toma

a judecat fără citarea părților recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina și avocatul Croitor Alexei în numele inculpatului Tiunicov Igor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Tiunicov Igor Piotr, născut la 24.10.1956, originar din or. Nahodka, regiunea Primorsk, F. Rusă și domiciliat în mun. Chișinău, str. Ismail, 84, ap. 25

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 10.09.2014 - 29.06.2015;

instanța de apel: 29.07.2015 - 12.11.2015;

instanța de recurs: 19.05.2016 - 01.11.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 29 iunie 2015, Tiunicov Ig. învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, a fost achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracționale.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut, că Tiunicov Ig. a fost pus sub învinuire, încriminându-i-se faptul, că pe parcursul anului 2012, în zile diferite, sub pretextul găsirii fotbaliștilor și efectuării transferurilor între cluburile de fotbal, activitate care necesită licență, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea lui Efros P., cu care se afla în relații de prietenie, în diferite perioade de timp a însușit de la acesta bani, în rate, ultima parte de 700 dolari, primind-o pe bd. Mircea cel Bătrîn, 10/3, mun. Chișinău, iar în total a primit suma de 27 000 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM, constituia suma de 327 029,4 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții *deosebit de mari*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru

prima instanță, prin care Tiunicov Ig. să fie condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului, acuzatorul de stat a invocat faptul, că argumentele instanței de judecată, reținute în sentința de achitare sunt eronate și lipsite de suport probator. Astfel, deplasările efectuate de către Efros P. împreună cu Tiunicov Ig. în Turcia pentru stabilirea legăturilor cu cluburile de fotbal, pe care nu le neagă nici partea vătămată, au fost doar o irosire de timp și bani, deoarece ca rezultat al acțiunilor neclare ale inculpatului, nu au fost găsiți jucători pentru efectuarea tranzacțiilor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Tiunicov Ig. a fost condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita activități legate de administrarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani. Termenul executării pedepsei urmând a fi calculat din ziua reținerii acestuia.

5. Audiind participanții la proces, cercetând suplimentar probele administrate de către instanța de fond și probele cercetate la judecarea apelului, apreciindu-le din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel în corespundere cu art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, a constatat fapta incriminată inculpatului prin rechizitoriu, considerând-o ca fiind dovedită.

Deși inculpatul nu și-a recunoscut vina în săvârșirea *escrocheriei*, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate în opinia instanței de apel a fost demonstrată prin probele administrate și anume: - *declarațiile*: părții vătămate Efros P.; martorului Leucă V., precum și prin *probele materialele* anexate la dosar: - raportul/denuț făcut de către Efros P. la IP Ciocana, mun. Chișinău, în care a indicat că, Tiunicov Ig. prin *escrocherie* a dobândit de la el în anul 2012, suma de 27 000 dolari SUA (f.d. 6, vol. I); informație privind costul unui dolar SUA, conform cursului oficial al BNM, la data de 31.12.2012 (f.d. 7, vol. I); denunțul lui Efros P. din 06.05.2014, la IP Ciocana, mun. Chișinău, cu referire la deposedarea de suma în mărime de 27 000 dolari SUA, de către Tiunicov Ig. (f.d. 15-16, vol. I); extrasul din Registrul poliției de frontieră privind traversarea frontierei de stat de către cet. Tiunicov Ig. (f.d. 28, vol. I); extrasele privind transferurile bancare efectuate de către Tiunicov Ig. pe numele lui Efros P. (f.d. 75, 76, 118 vol. I); procesul-verbal de confruntare dintre Efros P. și Tiunicov Ig., potrivit căruia, ultimul a recunoscut caracterul relațiilor sale cu Efros P., faptul împrumutului bănesc și suportării cheltuielilor legate de organizarea unor transferuri de fotbaliști la diferite cluburi în suma enunțată de Efros P.; lista persoanelor din

RM care dețin licență cu drept de activitate de impresariat (f.d. 110-113, vol. I), apreciindu-le, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, a constatat că acestea demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) Cod penal, *escrocheria*, adică, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere săvârșită în proporții mari.

Astfel, audiind inculpatul, partea vătămată și martorul Leucă V., cercetând materialele cauzei, instanța de apel a concluzionat că s-a constatat existența faptei infracționale incriminate inculpatului, astfel, anume Tiunicov Ig. a însușit ilegal prin înșelăciune și abuz de încredere de la Efros P. suma de 6 300 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM, la acea perioadă, constituia suma de 88 502 lei. Diferența de la suma de 27 000 dolari SUA, pretinsă de către Efros P. ca daună materială cauzată, nu s-a confirmat, or dacă suma pretinsă ar fi existat, atunci aceasta a fost cheltuită de Efros P. pentru deplasările personale și ale inculpatului peste hotarele țării (România, Turcia, Ucraina și Rusia), transport, cazare, hrană, precum și cheltuieli aferente în vederea identificării potențialilor fotbaliști, care urmau a fi transferați la alte cluburi, iar faptul că nu s-a reușit acest fapt, nu ține de intenția lui Tiunicov Ig. de a dobândi ilicit suma diferență de 21 700 dolari SUA, de la Efros P., această sumă cheltuită nemijlocit de către ultimul și care de fapt nu a fost transferată sau transmisă inculpatului și nu poate fi apreciată ca dobândită ilicit prin *înșelăciune* sau *abuz de încredere*.

Totodată, instanța de apel a conchis că, suma de 6 300 dolari SUA, primită de Tiunicov Ig. de la Efros P. ca un împrumut bănesc, pentru necesitățile personale, nu poate fi apreciată ca o investiție în afaceri și nu poate fi catalogată ca tranzacție civilă, ori cert sa dovedit că această sumă a fost solicitată de către inculpat în interesele sale și nu era legată de activitatea pe care urmau s-o desfășoare în comun cu partea vătămată, banii nu au fost cheltuiți împreună și în vederea identificării unor fotbaliști pentru a fi transferați la alte cluburi. Această sumă a fost primită sub promisiunea că va fi restituită după un anumit timp și nu era direct și absolut condiționată de faptul că vor avea sau nu succese într-o eventuală activitate comună. Pentru activitatea de parteneriat de către Efros P. a fost cheltuită o altă sumă care în opinia sa echivalează cu suma de 21 700 dolari SUA.

Instanța de apel a menționat că, intenția lui Tiunicov Ig. de a nu restitui suma împrumutată se dovedește și prin faptul că deși au reușit a face un transfer, fapt pentru care el și Leucă V. au fost remunerați cu o sumă impunătoare comparativ cu cea datorată, nu a achitat datoria și doar sub riscul unui dosar penal a restituit suma de 3 000 dolari SUA, și s-a angajat să achite diferența de la suma recunoscută ca fiind primită în formă de împrumut.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, întoarcerea sumei de 3 000 dolari SUA și recunoașterea în principiu a sumei de 6 300 dolari SUA, după intentarea

dosarului penal pe numele inculpatului, demonstrează că anume această sumă a fost dobândită prin *escrocherie* și în limitele ei poate fi formulată învinuirea, or, Tiunicov Ig. a mizat că-l va putea convinge pe Efros P. că această sumă a fost cheltuită în scop de identificare a potențialilor fotbaliști, neluând în considerație că partea vătămată se va ocupa personal de această activitate și personal va suporta cheltuieli legate de transport, cazare, hrană etc.

În opinia instanței de apel, suma diferență de la 27 000 dolari SUA, față de suma incriminată este o investiție neacoperită prin obținerea de venit și poate fi apreciată ca un risc de activitate nejustificat și care nu poate fi pus în sarcina inculpatului Tiunicov Ig., or, el nu a pretins și nu a primit bani de la partea vătămată în sumă de 21 700 dolari SUA.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, în speță, instanța de fond în mod greșit a tras concluzia de nevinovăție a inculpatului, nu a apreciat obiectiv și multilateral probele, nu le-a dat o deplină eficiență, acestea fiind lipsite de o analiză amplă, fapt ce denotă o atitudine părtinitoare față de partea apărării, fiind adoptată astfel o hotărâre greșită.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului Tiunicov Ig. de nerecunoaștere a vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate, or, el a transferat anumite sume către Efros P. și totodată acesta recunoaște că a primit de la ultimul suma de 6 300 dolari SUA, asumându-și responsabilitate că îi va restitui partea neachitată de 3 500 dolari SUA, la prima ocazie.

În același context, instanța de apel a menționat că, inculpatul Tiunicov Ig. după pornirea urmăririi penale i-a restituit lui Efros P. suma de 3 000 dolari SUA, în rate, a câte 1 000 dolari SUA.

În continuare, instanța de apel apreciind starea de fapt, a reținut ca veridice și coraportate cu alte probe depozițiile lui Efros P. cu privire la faptele comise, dar nefiind acceptate în măsură deplină pentru întreaga sumă pretinsă, or de către instanța de apel nu a putut fi reținută ca sumă dobândită ilicit în mărime de 2 000 dolari SUA, transmisă de Efros P. unui cetățean al Federației Ruse la rugămintea lui Tiunicov Ig., astfel, ultimul neagă acest fapt și la dosar nu se mențin careva probe ce ar confirma poziția lui cu referire la acest caz. La fel nu a putut fi acceptată nici diferența din suma de 9 000 dolari SUA, față de suma acceptată de inculpat de 6 300 dolari SUA, ori suma diferență de 2 700 dolari SUA, a fost utilizată de către inculpat la rugămintea părții vătămate în vederea îndeplinirii serviciilor de transfer a unui fotbalist din Serbia, pentru care persoanele implicate au primit anumite premii.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii, de persoana inculpatului Tiunicov Ig., de circumstanțele cauzei, care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului considerând că, corectarea și

reeducarea inculpatului este posibilă și rațională cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare în limitele sancțiunii prevăzute la art. 190 alin. (4) Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare procurorul și avocatul Croitor Al. în numele inculpatului, care solicită:

- *procurorul*, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul invocă următoarele argumente:

- soluția instanței de apel, privind condamnarea inculpatului în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, este neîntemeiată;

- instanța de apel urma să desfășoare concluzia privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii;

- instanța de apel examinând cauza nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate de către organul de urmărire penală;

- vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, a fost demonstrată pe deplin prin cumulul de probe administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanțele judecătorești de fond și apel;

- vina inculpatului este demonstrată integral prin declarațiile părții vătămate, martorului Leucă V. cât și prin probele materiale administrate în cursul urmăririi penale și cercetate în instanța de fond și apel;

- suma de 27 000 dolar SUA, pretinsă de către partea vătămată, ca daună materială se confirmă prin declarațiile acestuia, potrivit cărora, în perioada lunii ianuarie 2012 și până în septembrie 2012 a cheltuit cu Tiunicov Ig. 27 000 dolari SUA, dintre care personal în mână i-a transmis 9 000 dolari SUA, 2 000 dolari SUA, la rugămintea lui Tiunicov Ig. i-a transferat prietenului său în Federația Rusă, iar 16 000 dolari SUA, au fost cheltuiți pentru necesități comune, fapt susținut și de martorul Leucă V.;

- în cadrul confruntării între partea vătămată și învinuitul Tiunicov Ig., ultimul a recunoscut că urmează să-i ramburseze părții vătămate suma de 27 000 dolari SUA;

- soluția adoptată de către instanța de apel, privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului Tiunicov Ig., este contradictorie situației de fapt, fiind bazată pe o interpretare eronată a circumstanțelor de fapt, raportate la cele de drept;

- instanța eronat a dat prioritate declarațiilor inculpatului, care evident au fost date în scopul diminuării sumei prejudiciului, situație care a și condiționat reîncadrarea acțiunilor inculpatului de la alin. (5) la alin. (4) a art. 190 Cod penal;

- *avocatul Croitor Al. în numele inculpatului*, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de menținere a sentinței.

În motivarea recursului declarat, avocatul invocă următoarele argumente:

- constatările instanței de apel în partea învinuirii lui Tiunicov Ig. în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, nu corespund probatoriului anexat la dosar;

- instanța a dat o interpretare eronată circumstanțelor cauzei, criminalizând acțiunile inculpatului, care ar constitui *relații civile*;

- suma de 6 300 dolari SUA, a fost investită de inculpat în afacerea comună cu partea vătămată;

- inculpatul a recunoscut că, partea vătămată a investit mijloace financiare în afacerea lor comună, însă nu în volumul invocat, dar mult mai puțin și nu este de acord că partea vătămată cere achitarea de la inculpat a tuturor cheltuielilor;

- este inacceptabilă poziția instanței de apel, privind admiterea pretenției părții vătămate în sumă de 6 300 dolari SUA, or aceasta nu a fost invocată separat;

- nu există nici o explicație a părții vătămate privind modul și locul transmiterii sumelor pretinse;

- din declarațiile părții vătămate, inculpatului, ale martorului Naiciuc A., Tiunicov Ig. a restituit eşalonat datoria în 3 rate egale, în suma totală de 3 000 dolari SUA, fapt confirmat prin extrasele bancare (f.d. 75, 76, 118, vol. I);

- instanța de fond corect a apreciat că inculpatul cu bună-credință și-a executat o parte din obligațiunile asumate;

- nu poate fi acceptată constatarea instanței de apel, precum că inculpatul ar fi rambursat aceste plăți sub presiunea pornirii urmăririi penale, deoarece a achitat la 22.05.2014 și 13.07.2014, când nu cunoștea despre acest fapt;

- imposibilitatea achitării în continuare a datoriei a fost generată de pornirea urmăririi penale, punerea sa sub arest, înaintarea învinuirii și atragerea în procesul penal, ceea ce l-a sustras pe inculpat de la activitatea sa în domeniul tranzacțiilor în fotbal;

- partea vătămată, fără a se adresa în *ordinea civilă*, pentru recuperarea prejudiciului, s-a adresat cu denunț la organele de poliție, a ascuns că inculpatul la 22.05.2014 și 13.07.2014, i-a achitat o parte din datorie, prin intermediul transferurilor bancare;

- în speță, acțiunile inculpatului nu întrunesc componența de infracțiune, deoarece acesta nu avea scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane;

- la motivarea deciziei, instanța de apel n-a respectat obligația de a explica care circumstanțe de fapt au stat la baza soluțiilor adoptate, nu a venit cu contra-argumente la sentința care ar fi mai convingătoare;

- hotărârile judecătorești trebuie motivate astfel încât să indice de o manieră suficientă motivele pe care se fondează, întinderea acestei obligații poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și trebuie analizată în lumina ansamblului circumstanțelor cauzei (*cauza Garda Ruiz vs. Spania*).

- art. 6 din Convenție, impune ca orice hotărâre judecătorească să fie motivată, astfel încât justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care unele apărări i s-au respins (*cazul Suominen vs. Finlanda*);

- CtEDO în *cauza Mischie vs. România nr. 50224/07*, a statuat că, este inadmisibilă condamnarea în apel, după achitare, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond.

7. Judecând recursurile în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată se remarcă, că instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost evaluate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual

penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

În esență, potrivit argumentelor invocate de recurenți se constată că aceștia formulează critici împotriva deciziei instanței de apel, în particular referindu-se la erorile prevăzute la pct. 6), 8), 12) și 15) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Or, partea acuzării invocă că instanța de apel eronat a reîncadrat acțiunile inculpatului din prevederile art. 190 alin. (5) Cod penal, în cele ale alin. (4) a aceluiași articol, iar partea apărării menționează că, în general instanța de apel greșit a dispus condamnarea inculpatului, dând astfel o interpretare eronată circumstanțelor cauzei și criminalizând acțiunile lui, care ar purta un caracter civil.

Astfel, reieșind din materialele cauzei penale supuse judecării, instanța de recurs reține, că Tiunicov Ig. de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari*, însă prima instanță a dispus achitarea acestuia din motiv că, nu s-a constatat existența faptei infracționale, concluzie, care nu a fost menținută de către instanța de apel, fiind dispusă casarea sentinței și condamnarea lui Tiunicov Ig. în baza art. 190 alin. (4) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită în proporții mari*.

La acest capitol, Colegiul penal menționează, că învinuirea, adusă persoanei, trebuie să fie clară, cu indicarea tuturor datelor, mijloacelor și modului de săvârșire a faptei și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Această cerință fiind reflectată atât în prevederile art. 281 alin. (2) cât și în cele ale art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, din care rezultă că atât ordonanța de punere sub învinuire cât și rechizitoriul, printre alte cerințe sus menționate, trebuie să cuprindă semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei.

În continuare, instanța de recurs reține, că la judecarea cauzei în instanța de fond cât și în instanța de apel, de către partea apărării, în susținerile verbale consemnate în procesele-verbale a ședințelor de judecată (f.d. 171-173, vol. I; f.d. 10, 11, vol. II), a fost invocată *neclaritatea învinuirii* aduse inculpatului (*circumstanțele transmiterii sumelor bănești pretinse a fi însușite de partea vătămată și mărimea acestora*), afirmație, care a fost ignorată de către instanța de apel și care nu a fost combătută prin careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării.

În deplin acord cu cele enunțate, Colegiul reiterează că rechizitoriul, în sensul art. 297 Cod de procedură penală, este actul de sesizare a instanței de

judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii *cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei*. Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca *învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă*, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu.

Astfel, reieșind din cele menționate, instanța de apel urma să verifice respectarea în această parte a exigențelor art. 6 § 1 al CoEDO, potrivit căruia - „(...) orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”.

În continuare, Colegiul remarcă fapta constatată prin decizia instanței de apel, privind condamnarea lui Tiunicov Ig. în baza art. 190 alin. (4) Cod penal: *“Tiunicov Igor pe parcursul anului 2012, în zile diferite, sub pretextul găsirii fotbaliștilor și efectuării transferurilor între cluburile de fotbal, activitate care necesită licență, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea lui Efros Petru cu care se afla în relații de prietenie, în diferite perioade de timp a însușit de la Efros Petru bani, în rate, ultima parte de 700 dolari, primindu-i pe bd. Mircea cel Bătrân 10/3, mun. Chișinău, iar în total prin înșelăciune și abuz de încredere a primit de la partea vătămată bani în suma de 6 300 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM la acea perioadă, constituia suma de 88 502 lei, cauzând lui Efros Petru daună materială considerabilă și în proporții mari” (f.d. 19, 20, vol. II),*

Însă, ulterior în motivarea concluziei instanța a indicat că, *“(...) suma de 6 300 dolari SUA, primită de Ig. Tiunicov de la P. Efros ca un împrumut bănesc și pentru necesitățile sale personale și a familiei sale nu poate fi apreciată ca o investiție în afaceri și nu poate fi catalogată ca tranzacție civilă, ori cert s-a dovedit că această sumă a fost solicitată de către Ig. Tiunicov în interesele sale și nu era legată de activitatea pe care urmau a o desfășura în comun el și P. Efros, banii nu au fost cheltuiți împreună și în vederea identificării unor fotbaliști pentru a fi transferați la alte cluburi. Această sumă a fost primită sub promisiune că va fi restituită după un anumit timp și nu era direct și absolute condiționată de faptul că vor avea sau nu succes într-o eventuală activitate comună (...)”*(f.d. 23, vol. II).

Colegiul penal constată, că instanța de apel a pronunțat concluzii care se exclud reciproc, pe de o parte constată că, suma în mărime de 6 300 dolari, *a fost însușită de către Tiunicov Ig. de la partea vătămată, iar ulterior în motivare deciziei indică că, suma menționată a fost primită ca un împrumut bănesc.*

Astfel, aceste constatări contradictorii nu pot fi acceptate într-o decizie a instanței judecătorești, or, situația de fapt reținută de către instanța de apel nu este în concordanță cu motivarea efectuată de această instanță.

Așadar, Colegiul constată, că la examinarea cauzei, instanța de apel nu a respectat cerințele de judecare a apelului prevăzute în art. 414 Cod de procedură penală, precum și nu a ținut cont de dispozițiile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, astfel că hotărârea adoptată nu cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide, că în prezenta speță și-a găsit confirmare temeiul pentru recurs invocat de recurenți și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise de către instanța de apel, nu pot fi reparate de către cea de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului și să verifice corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor acestuia în coroborare cu probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le evalueze convenit cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate și toate în ansamblu, să-și argumenteze clar concluziile sale la adoptarea deciziei, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina și avocatul Croitor Alexei în numele inculpatului Tiunicov Igor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Tiunicov Igor Piotr și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Decizia motivată pronunțată la 01 decembrie 2016.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Petru Moraru
Nadejda Toma